

Arrest

nr. 174 678 van 15 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat HAUWEN loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in het dorp Deh Bala in het district Guldara in de provincie Kabul, maar bent opgegroeid in de wijk Khair Khana 2 in de stad Kabul. U bent Pashtun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Nadat u de 12e graad van het secundair onderwijs doorlopen heeft, stelde u zich kandidaat voor een studiebeurs in India. U studeerde vervolgens drie jaar in India, waar u een bachelor economie haalde. In mei 2015 keerde u van India terug naar Afghanistan.

Op 22 oktober 2015 ging u met de wagen naar de politieacademie in Kabul om u aan te melden als sollicitant. U heeft er uw CV en papieren afgegeven en keerde rond de avond terug naar huis. Onderweg naar huis, op de weg van Baraki ter hoogte van Parwan 2, werd u door een ander voertuig tot tweemaal toe aangereden. Toen u de wagen stopte en uitstapte, stapten vier of vijf mannen uit de andere wagen die u aanvielen en u sloegen. U hoorde hen slechts onderling roepen: 'doden' en 'harder slaan'. Op één of andere manier slaagde u erin weer in uw auto te geraken en reed u via de kortste weg naar huis. U was in een slechte toestand toen u thuis aankwam. Uw vader zei u dat u zich er niet druk in moest maken. U waste zich en liet uw broer foto's nemen van uw verwondingen. De ochtend nadien vond uw broer een dreigbrief. U ging met deze brief meteen naar uw vader. Uw vader werd angstig en zei tegen u dat u moest vluchten. U bent daarop onmiddellijk vertrokken naar de luchthaven van Kabul, van waaruit u naar Herat gevlogen bent waar u uw smokkelaar ontmoette.

U heeft Afghanistan verlaten op 23 oktober 2015. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Macedonië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland. U bent België binnengekomen op 6 november 2015 en diende 7 dagen later, op 13 november 2015, uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: vier foto's van autoschade, een dreigbrief van de taliban en een door u opgestelde vertaling, uw CV, een kopie van uw taskara, drie foto's van de verwondingen die u opliep, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van enkele pagina's van uw paspoort, twee certificaten van deelname aan evenementen in India, een aantal foto's van u en uw klas in India, een aantal foto's van een bomaanval, een kopie van uw schooldiploma.

B. Motivering

U bent er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten. U heeft evenmin aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw weergave van de feiten niet strookt met de dreigbrief die u voorlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas.

Zo is de inhoud van de brief strijdig met de door u afgelegde verklaringen. U verklaart namelijk dat u nog geen beroep had in Afghanistan (CGVS 2, p. 9). Nadat u was teruggekeerd naar Kabul, solliciteerde u er maar nog voor de aanvang van uw job kreeg u reeds problemen (CGVS 2, p. 9). U vertelt tevens dat u gesolliciteerd had voor een job aan de receptie of in de administratie bij het leger, waarbij u uw Engelse kennis zou kunnen inzetten (CGVS 2, p. 13). Het is dan ook opmerkelijk dat er in de brief geschreven staat dat u werkte als een militaire officier in het nationale leger van Afghanistan (ANA). Dat u een betrekking zou hebben gehad al militair officier in het ANA staat in contrast met uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS. Voorts beweert u dat u in de brief gewaarschuwd wordt om niet meer naar de academie te komen, en dat u zelf verantwoordelijk bent voor de gevolgen (CGVS 2, p. 15). De academie wordt in de brief echter niet eens vermeld.

Verder staat er in de brief te lezen dat u reeds gewaarschuwd werd door de Mujahideen van de Islamitische Emiraten om te stoppen met uw job, maar dat u dit niet deed. Ook dit is opmerkelijk gezien u deze waarschuwing niet vermeldt in uw vrij relaas (CGVS 2, p. 11-12). U heeft het evenwel over het incident met de auto en de vier of vijf mannen op weg van de politieacademie naar huis, maar verklaart daarover dat u geen enkele verbale boodschap ontving (CGVS 2, p. 15). U zegt dat de mannen niets tegen u zeiden, maar enkel naar elkaar riepen dat ze nog harder moesten slaan en dat ze u moesten doden omdat u de zoon van een ongelovige was (CGVS 2, p. 15). U verklaart ook dat u de reden waarom ze u sloegen niet heeft opgevangen (CGVS 2, p. 15). Tenslotte geeft u zelfs aan dat er niets over dit incident vermeld staat in de brief (CGVS 2, p. 15). Deze verklaringen zijn dan ook in strijd met het feit dat er in de brief expliciet gesproken wordt over een waarschuwing.

Al deze vaststellingen doen dan ook ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts kunnen er ook bedenkingen gemaakt worden bij de chronologie van uw relaas. U verklaart namelijk dat u op 22 oktober naar de politieacademie in Kabul ging om er te solliciteren (CGVS 2, p. 11). Op de terugweg werd u tweemaal aangereden door onbekenden en door hen aangevallen toen u uit de auto stapte (CGVS 2, p. 11). De dag na dit incident vond uw broer een dreigbrief van de taliban die aan u gericht was (CGVS 2, p. 12). Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u deze dreigbrief ontving op 23 oktober 2015. Het mag dan ook verwonderen dat de brief gedateerd is op 8 shawal 1436, een datum in de Arabische kalender die omgerekend overeenstemt met 25 juli 2015 in de Gregoriaanse kalender. Het is onwaarschijnlijk dat de taliban u op 23 oktober 2015 een brief zouden zenden die een datum draagt van drie maanden daarvoor.

De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de inhoud van de brief zijn frappant. Deze strijdige verklaringen halen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit.

Verder zijn uw verklaringen over de sollicitatie bij het leger weinig doorleefd. U verklaart dat u op 22 oktober rond 10u of half 11 vertrokken bent richting de politieacademie (CGVS 2, p. 12). Na ongeveer

één of twee uur rijden kwam u er aan. Gevraagd hoe lang u op de politieacademie gebleven bent, antwoordt u drie tot vier of vijf uur (CGVS 2, p. 13). U geeft ook aan dat u niet voor een specifieke functie solliciteerde (CGVS 2, p. 13). U was niet zeker of er wel een job vrij zou zijn, maar ging solliciteren op goed geluk (CGVS 2, p. 13). Gevraagd naar wat u vijf uur lang op de politieacademie gedaan heeft, antwoordt u dat ze u heel wat informatie vroegen (CGVS 2, p. 14). Gevraagd of dit werkelijk vijf uur lang duurde, antwoordt u aanvankelijk vier of vijf uur, en zegt u dan drie of vier of vijf uur (CGVS 2, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat het wel heel opmerkelijk is dat u spontaan gaat solliciteren bij het leger en dat er vijf uur lang met u gesproken wordt zonder dat u op het einde meer weet over een eventuele job, zegt u dat er geen regels zijn voor deze ondervragingen (CGVS 2, p. 14). Over de persoon waarmee u vijf uur lang in gesprek was kan u slechts zeggen dat hij Mohammadullah of iets dergelijks heette (CGVS 2, p. 14). U kan ook zijn functie niet aangeven en zegt dat hij een medewerker was die op dat moment beschikbaar was (CGVS 2, p. 14). Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen dermate vaag blijven en bijgevolg weinig overtuigend zijn.

Tenslotte roepen ook de foto's van de verwondingen vragen op. Zo heeft u het in uw verklaringen over harde slagen op het gezicht en de rug (CGVS 2, p. 11). U geeft aan dat u aan het bloeden was uit uw neus en aan uw lip (CGVS 2, p. 11). Bovendien stookten de mannen elkaar op om harder te slaan (CGVS 2, p. 11). U beschrijft ook een brandend gevoel en strepen op uw rug en een scheve neus (CGVS 2, p. 12). De foto's van uw verwondingen die u voorlegt tonen echter slechts kleine schrammen en schaafwondjes aan uw rug en op uw handen. De foto's zijn dan ook weinig overtuigend en onderbouwen de sterke taal uit uw relaas niet.

De andere documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn op zich niet in staat om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat alle documenten die u voorlegt kopieën zijn en dus weinig tot geen bewijswaarde hebben. De kopie van uw schooldiploma, de foto's van u en medestudenten op de Goa-universiteit in India en de certificaten van activiteiten op de universiteit in India bevestigen uw verklaringen omtrent het onderwijs dat u genoten heeft, wat verder niet in twijfel getrokken wordt. De kopie van uw taskara, de kopieën van de bladzijden in uw paspoort, alsook de kopieën van de taskara van uw vader en uw CV ondersteunen uw verklaringen omtrent uw identiteit, die verder niet in vraag wordt gesteld. De foto's van de auto geven een zekere schade weer aan de achterkant van de wagen, maar vormen geen harde bewijzen voor de incidenten die u beschreven heeft.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder

bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van artikel 10, § 2 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 10, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en van *“de rechten van de verdediging en het beginsel van hoor en wederhoor”*. Tevens verwijt verzoeker verwerende partij een manifeste appreciatiefout te hebben gemaakt.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“U bent er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten. U heeft evenmin aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw weergave van de feiten niet strookt met de dreigbrief die u voorlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas.

Zo is de inhoud van de brief strijdig met de door u afgelegde verklaringen. U verklaart namelijk dat u nog geen beroep had in Afghanistan (CGVS 2, p. 9). Nadat u was teruggekeerd naar Kabul, solliciteerde u er maar nog voor de aanvang van uw job kreeg u reeds problemen (CGVS 2, p. 9). U vertelt tevens dat u gesolliciteerd had voor een job aan de receptie of in de administratie bij het leger, waarbij u uw Engelse kennis zou kunnen inzetten (CGVS 2, p. 13). Het is dan ook opmerkelijk dat er in de brief geschreven staat dat u werkte als een militaire officier in het nationale leger van Afghanistan (ANA). Dat u een betrekking zou hebben gehad al militair officier in het ANA staat in contrast met uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS. Voorts beweert u dat u in de brief gewaarschuwd wordt om niet meer naar de academie te komen, en dat u zelf verantwoordelijk bent voor de gevolgen (CGVS 2, p. 15). De academie wordt in de brief echter niet eens vermeld.

Verder staat er in de brief te lezen dat u reeds gewaarschuwd werd door de Mujahideen van de Islamitische Emiraten om te stoppen met uw job, maar dat u dit niet deed. Ook dit is opmerkelijk gezien u deze waarschuwing niet vermeldt in uw vrij relaas (CGVS 2, p. 11-12). U heeft het evenwel over het incident met de auto en de vier of vijf mannen op weg van de politieacademie naar huis, maar verklaart daarover dat u geen enkele verbale boodschap ontving (CGVS 2, p. 15). U zegt dat de mannen niets tegen u zeiden, maar enkel naar elkaar riepen dat ze nog harder moesten slaan en dat ze u moesten doden omdat u de zoon van een ongelovige was (CGVS 2, p. 15). U verklaart ook dat u de reden waarom ze u sloegen niet heeft opgevangen (CGVS 2, p. 15). Tenslotte geeft u zelfs aan dat er niets over dit incident vermeld staat in de brief (CGVS 2, p. 15). Deze verklaringen zijn dan ook in strijd met het feit dat er in de brief expliciet gesproken wordt over een waarschuwing.

Al deze vaststellingen doen dan ook ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts kunnen er ook bedenkingen gemaakt worden bij de chronologie van uw relaas. U verklaart namelijk dat u op 22 oktober naar de politieacademie in Kabul ging om er te solliciteren (CGVS 2, p. 11). Op de terugweg werd u tweemaal aangereden door onbekenden en door hen aangevallen toen u uit de auto stapte (CGVS 2, p. 11). De dag na dit incident vond uw broer een dreigbrief van de taliban die aan u gericht was (CGVS 2, p. 12). Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u deze dreigbrief ontving op 23 oktober 2015. Het mag dan ook verwonderen dat de brief gedateerd is op 8 shawal 1436, een datum in de Arabische kalender die omgerekend overeenstemt met 25 juli 2015 in de Gregoriaanse kalender. Het is onwaarschijnlijk dat de taliban u op 23 oktober 2015 een brief zouden zenden die een datum draagt van drie maanden daarvoor.

De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de inhoud van de brief zijn frappant. Deze strijdige verklaringen halen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag onderuit.

Verder zijn uw verklaringen over de sollicitatie bij het leger weinig doorleefd. U verklaart dat u op 22 oktober rond 10u of half 11 vertrokken bent richting de politieacademie (CGVS 2, p. 12). (...) Gevraagd hoe lang u op de politieacademie gebleven bent, antwoordt u drie tot vier of vijf uur (CGVS 2, p. 13). U geeft ook aan dat u niet voor een specifieke functie solliciteerde (CGVS 2, p. 13). U was niet zeker of er wel een job vrij zou zijn, maar ging solliciteren op goed geluk (CGVS 2, p. 13). Gevraagd naar wat u vijf uur lang op de politieacademie gedaan heeft, antwoordt u dat ze u heel wat informatie vroegen (CGVS 2, p. 14). Gevraagd of dit werkelijk vijf uur lang duurde, antwoordt u aanvankelijk vier of vijf uur, en zegt u dan drie of vier of vijf uur (CGVS 2, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat het wel heel opmerkelijk is dat u spontaan gaat solliciteren bij het leger en dat er vijf uur lang met u gesproken wordt zonder dat u op het einde meer weet over een eventuele job, zegt u dat er geen regels zijn voor deze ondervragingen (CGVS 2, p. 14). Over de persoon waarmee u vijf uur lang in gesprek was kan u slechts zeggen dat hij Mohammadullah of iets dergelijks heette (CGVS 2, p. 14). U kan ook zijn functie niet aangeven en zegt dat hij een medewerker was die op dat moment beschikbaar was (CGVS 2, p. 14). Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen dermate vaag blijven en bijgevolg weinig overtuigend zijn.

Tenslotte roepen ook de foto's van de verwondingen vragen op. Zo heeft u het in uw verklaringen over (...) slagen op het gezicht en de rug (CGVS 2, p. 11). U geeft aan dat u aan het bloeden was uit uw neus en aan uw lip (CGVS 2, p. 11). Bovendien stookten de mannen elkaar op om harder te slaan (CGVS 2, p. 11, [15]). U beschrijft ook een brandend gevoel en strepen op uw rug en een scheve neus (CGVS 2, p. 12). De foto's van uw verwondingen die u voorlegt tonen echter slechts kleine schrammen en schaafwondjes aan uw rug en op uw handen. De foto's zijn dan ook weinig overtuigend en onderbouwen de sterke taal uit uw relaas niet.

De andere documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn op zich niet in staat om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat alle documenten die u voorlegt kopieën zijn en dus weinig tot geen bewijswaarde hebben. De kopie van uw schooldiploma, de foto's van u en medestudenten op de Goa-universiteit in India en de certificaten van activiteiten op de universiteit in India bevestigen uw verklaringen omtrent het onderwijs dat u genoten heeft, wat verder niet in twijfel getrokken wordt. De kopie van uw taskara, de kopieën van de bladzijden in uw paspoort, alsook de kopieën van de taskara van uw vader en uw CV ondersteunen uw verklaringen omtrent uw identiteit, die verder niet in vraag wordt gesteld. De foto's van de auto geven een zekere schade weer aan de achterkant van de wagen, maar vormen geen harde bewijzen voor de incidenten die u beschreven heeft. (...)".

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker voert aan dat de reden waarom hij problemen heeft gekregen met de taliban was dat zij dachten dat hij voor de staat werkte als militair officier. Verzoeker wijst erop dat volgens artikel 10, § 2 van de richtlijn 2011/95/EU het niet ter zake doet of de asielzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven. Verzoeker citeert vervolgens uit het rapport *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs for Asylum-Seekers from Afghanistan* van 19 april 2016 om te betogen dat personen die voor de staat werken, of althans zo worden gepercipieerd, belangrijke doelwitten zijn voor de taliban. Verzoeker besluit dat het niet relevant is of hij al dan niet voor het leger werkte; hij stelt een doelwit te zijn omwille van het feit dat hij het regime ondersteunt.

De Raad wijst verzoeker erop dat de reden waarom hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd er niet in gelegen is dat hij niet zou aantonen op het ogenblik van de door hem voorgehouden feiten een van de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken te hebben vertoond die als 'gronden van vervolging' in de zin van artikel 48/3, § 4 van de vreemdelingenwet kunnen worden aangemerkt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de bestreden beslissing dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Zo blijkt de inhoud van de door verzoeker neergelegde dreigbrief van de taliban strijdig met de door hem afgelegde verklaringen. Daar waar verzoeker had verklaard dat hij nog geen job uitoefende op het ogenblik dat hij problemen kreeg en slechts had gesolliciteerd voor een job aan de receptie of in de administratie bij het Afghaanse leger (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 13), moet worden vastgesteld dat verzoeker volgens voormelde dreigbrief een betrekking zou hebben gehad als militair officier in het Afghaanse leger (stuk 17, document nr. 2). In de mate dat hij deze tegenstrijdigheid thans tracht te verklaren door te beweren dat de taliban alleen maar dachten dat hij voor het leger werkte, overtuigt verzoeker niet. Het is immers niet aannemelijk dat de taliban op basis van loutere vermoedens waarvoor niet de minste aanwijzing bestaat personen zouden viseren en bedreigen. In de brief staat bovendien te lezen dat de taliban verzoeker voorheen al hadden aangemaand zijn functie bij het leger op te geven, terwijl uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij vóór de dag waarop hij ging solliciteren reeds contact had opgenomen met het leger of de politie in verband met eventuele werkopportuniteiten. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, heeft verzoeker de eerdere waarschuwing waarnaar in de dreigbrief verwezen wordt niet vermeld in zijn relaas. Derhalve dient te worden vastgesteld dat de inhoud van de dreigbrief geen steek houdt in het licht van verzoekers verklaringen. De informatie waaruit blijkt dat de taliban burgers viseren die door hen worden geassocieerd met de Afghaanse regering doet hieraan geen afbreuk.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de dreigbrief van de taliban werpt verzoeker op dat het geloofwaardigheidsonderzoek, hoewel noodzakelijk, de vraag of de verzoekende partij al dan niet redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet mag verhullen. Twijfel over bepaalde elementen zou de verwerende partij niet vrijstellen van haar plicht zich finaal de vraag te stellen of de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Verzoeker is van mening dat het *in casu* niet mogelijk is om op basis van het feit dat er bepaalde tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen en de dreigbrief van de taliban te besluiten dat hij niet vreest voor vervolging in zijn land van herkomst. Verzoeker wijst erop dat krachtens de paragrafen 197, 198 en 199 van de proceduregids van UNHCR onjuiste verklaringen op zich geen voldoende reden zijn om de vluchtelingenstatus te weigeren en de dossierbehandelaar de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Verzoeker haalt paragraaf 203 van voormelde proceduregids aan, die over het voordeel

van de twijfel handelt en geeft aan dat de Raad regelmatig naar dit beginsel verwijst in zijn arresten om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een relaas. Verzoeker verwijst tevens naar het arrest van de Raad met nummer 198 949 van 15 december 2009, waarin overwogen wordt dat tegenstrijdigheden en incoherenties dermate gewichtig dienen te zijn dat zij niet redelijkerwijze kunnen worden verklaard. Verzoeker wenst de Raad ervan in kennis te stellen dat hij heel gestrest was gedurende zijn gehoren, *“wat zijn kleine tegenstrijdigheden betreffende het aantal bedreigingen verklaart”*. Ter verklaring van de vaststelling dat de dreigbrief van de taliban dateert van drie maanden vóór het incident waarbij verzoeker werd aangereden en aangevallen, betoogt verzoeker dat hij zijn vader vroeger reeds had laten weten dat hij bij het leger zou solliciteren en dat zijn vader waarschijnlijk daarover gesproken heeft met vrienden. Volgens verzoeker is deze informatie voorafgaand aan voornoemd incident ter kennis gekomen van de taliban.

De Raad merkt op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van de dreigbrief raken aan de kern van zijn asielrelaas, met name zijn bewering door de taliban met de dood te zijn bedreigd. Deze tegenstrijdigheden zijn dermate frappant, dat ze de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas geheel onderuit halen. Bovendien is hoger gebleken dat verzoeker geen redelijke verklaring biedt voor deze tegenstrijdigheden. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Stress kan in ieder geval niet verklaren dat de inhoud van de dreigbrief hoegenaamd geen weerklank vindt in verzoekers verklaringen. De uitleg voor het feit dat de brief een datum draagt die drie maanden voorafgaat aan de dag waarop verzoeker hem ontving, met name dat de taliban al vóór verzoekers sollicitatie op de hoogte zouden zijn geweest van zijn plannen om bij het leger te gaan, overtuigt niet. Er kan immers niet worden ingezien waarom men drie maanden zou wachten om een brief met dreigementen af te leveren. Verzoeker gaat bovendien in het geheel niet in op de bestreden beslissing waar deze wijst op het feit dat hij bijzonder vage en weinig doorleefde verklaringen heeft afgelegd over zijn sollicitatie bij het leger. Gelet op het feit dat verzoeker vage en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent de kern van zijn asielrelaas en daarvoor geen enkel begin van bewijs aanbrengt – in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de foto's van verzoekers verwondingen en het auto-ongeluk niet overtuigen –, kan hij bezwaarlijk menen dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund. Dat de Raad in andere zaken wel besloten heeft de betrokken asielzoekers het voordeel van de twijfel toe te kennen, doet hier niet ter zake nu elke asielaanvraag individueel wordt beoordeeld rekening houdend met de individuele elementen die worden aangebracht door de asielzoeker.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het bovenstaande maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat de verwerende partij geen grondige analyse heeft gemaakt van zijn individuele situatie, noch dat de verwerende partij telkens de voor hem meest nadelige interpretatie zou hebben weerhouden.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de stad Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan – Security Situation”* van januari 2016), opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad

Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile' doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat het rapport *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, dat door de verwerende partij in rekening wordt genomen bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, niet langer actueel is en dat de situatie in Afghanistan sinds 2013 jaarlijks is verslechterd. Verzoeker wijst erop dat voormeld rapport is bijgewerkt in een versie die dateert van 19 april 2016. Verzoeker is daarenboven van mening dat de verwerende partij de informatie vervat in (de oude versie van) voormeld rapport niet nauwgezet en volledig heeft geanalyseerd. Waar in voormeld rapport wordt geadviseerd om drie objectieve elementen in ogenschouw te nemen om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld – met name (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden –, betoogt verzoeker dat de informatie die daaromtrent in voormeld rapport van UNHCR kan worden gevonden wijst op het bestaan van een heel groot risico voor burgers in Afghanistan. Verzoeker wijst erop dat in het UNHCR rapport van augustus 2013 reeds sprake was van een algemene stijging van het aantal burgers die het slachtoffer zijn van incidenten veroorzaakt door AGE's en dat deze stijgende trend zich volgens de geactualiseerde versie van voormeld rapport de laatste jaren heeft doorgezet. Wat betreft het aantal conflict gerelateerde incidenten, benadrukt verzoeker dat Kabul, zijn provincie van herkomst, één van de twaalf Afghaanse provincies is die het grootste aantal incidenten kende in 2012. Verzoeker stelt dat het UNHCR rapport van augustus 2013 aantoont dat heel veel personen Afghanistan moesten verlaten omwille van het conflict en de onveiligheid en citeert passages uit de geactualiseerde versie van voormeld rapport waaruit blijkt dat het aantal ontheemden sinds 2015 sterk is toegenomen. Verzoeker betoogt dat de analyse van de verwerende partij als zouden sterke regionale verschillen het conflict in Afghanistan typeren niet meer geldig is, aangezien in het UNHCR rapport van april 2016 wordt gesteld dat in toenemende mate alle delen van het land door het conflict worden getroffen.

De Raad wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat voormeld UNHCR rapport van augustus 2013 slechts in rekening wordt genomen waar het de evaluatie van de veiligheidssituatie in Afghanistan in zijn geheel betreft. Uit de analyse gemaakt in voormeld rapport blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen

rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is. Waar verzoeker naar de geactualiseerde versie van voormeld rapport verwijst om te betogen dat er thans geen sprake meer zou zijn van dergelijke sterke regionale verschillen, kan hij niet worden gevolgd. De passage welke door verzoeker wordt aangehaald luidt (vrij vertaald) dat het conflict in toenemende mate alle delen van het land aandoet en dat bovendien de aard van het conflict naar verluid blijft veranderen (UNHCR rapport van 19 april 2016, p. 14). Noch uit de bewoordingen van deze passage, noch uit hun ruimere context kan worden afgeleid dat er tussen de verschillende regio's en provincies van Afghanistan geen verschil meer zou bestaan wat betreft de intensiteit en impact van het conflict, derwijze dat het niet langer opportuun of aangewezen zou zijn om bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, zijnde de stad Kabul, in rekening te nemen.

Voor haar analyse van de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul baseert de verwerende partij zich op het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan – Security Situation*" van januari 2016, dat werd toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker beweert dat de verwerende partij niet zeker lijkt van de veiligheidssituatie in Kabul en zorgvuldig (haar bewoordingen) kiest in de bestreden beslissing waar zij aangeeft dat blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger en de Afghaanse Nationale Politie de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Verzoeker vindt dat "*het voordeel van de twijfel aan de asielzoeker moet profiteren*". Het zou volgens verzoeker bovendien onmogelijk zijn om op basis van voormeld EASO rapport vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Kabul "relatief goed onder controle" is. De situatie zou in tegendeel elk jaar verergeren, ter illustratie waarvan verzoeker enkele gegevens uit voormeld rapport aanhaalt met betrekking tot veiligheidsincidenten in 2014 en 2015. Verzoeker verwijst naar zeer recent cijfermateriaal (omtrent slachtoffers uit de eerste helft van 2015) dat volgens hem vervat zit het UNHCR rapport van 2013 om de verwerende partij tegen te spreken waar deze stelt dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift welbepaalde gegevens uit voormeld EASO rapport uitlicht, toont hij niet aan dat de verwerende partij deze niet zou hebben meegenomen in haar analyse van de veiligheidssituatie in Kabul, laat staan dat deze gegevens niet zouden toelaten te besluiten dat de Afghaanse politie- en veiligheidsdiensten de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het cijfermateriaal waarnaar verzoeker verwijst om te betwisten dat het aantal burgerslachtoffers in Kabul beperkt blijft, blijkt ook te zijn opgenomen in het EASO rapport waarop de verwerende partij zich gebaseerd heeft bij haar evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Kabul.

Waar verzoeker betwist dat de veiligheidssituatie in Kabul relatief goed onder controle is en het aantal burgerslachtoffers er beperkt blijft, geeft hij weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar toont hij niet aan dat deze uit de gegevens waarover hij beschikt, en die werden toegevoegd aan het administratief dossier, verkeerdelijk heeft besloten dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dat de commissaris-generaal zich voorzichtig uitdrukt waar hij stelt dat de situatie in Kabul "*relatief goed*" onder controle blijkt, duidt erop dat hij alle elementen in rekening brengt en een genuanceerde analyse beoogt maar laat geenszins toe te stellen dat hij niet zeker zou zijn wat betreft zijn conclusie, die het resultaat is van de afweging van alle elementen. In toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt de asielzoeker die een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen het voordeel van de twijfel slechts gegund indien is voldaan aan de in dit artikel opgesomde cumulatieve voorwaarden. Inzake de vraag naar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, is het beginsel van het voordeel van de twijfel in dezen niet dienstig.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF